

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce:

XX, nar. XX
bytem XX

zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2019, č. j. CPR-38761-3/ČJ-2019-930310-V240

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 13. 12. 2019, č. j. CPR-38761-3/ČJ-2019-930310-V240, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 10. 9. 2019, č. j. KRPL-73763-15/ČJ-2019-180024-SV.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 rok s tím, že počátek této doby stanovil od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR, dále podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu 25 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR a současně vyslovil, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobce dle § 179 uvedeného zákona.
3. V napadeném rozhodnutí vyšel žalovaný ze zjištění, že dne 7. 8. 2019 byla na adrese Slaná, Hořensko 24 provedena pobytová kontrola ubytovacího zařízení, kde byl kontrolován žalobce, jenž předložil biometrický cestovní doklad Ukrajiny, v němž měl vylepeno polské dlouhodobé vízum platné od 15. 7. 2018 do 12. 6. 2019 s povolenou délkou pobytu 180 dnů. Dle vstupního přechodového razítka žalobce naposledy vstoupil na území států schengenského prostoru 30. 1. 2019. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že žalobce přicestoval do Polska dne 22. 7. 2018, kde pobýval přibližně 3 měsíce a poté odcestoval do ČR, kde pobýval do 16. 1. 2019, kdy odcestoval na Ukrajinu. Dne 30. 1. 2019 se vrátil zpět do ČR, kde pobýval až do kontroly dne 7. 8. 2019 s výjimkou jednoho vycestování v červenci asi na 10 dnů do Polska.
4. Žalovaný konstatoval, že žalobce pobýval dlouhodobě na území ČR, ačkoli ho k tomu jeho dlouhodobé polské vízum neopravňovalo. Žalobce byl oprávněn pobývat na území ČR v souladu s nařízeními Evropského parlamentu a Rady 2016/399 a 2018/1806 pouze po dobu nepřesahující 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Žalobce nemohl být v očekávání, že po skončení platnosti dlouhodobého polského víza bude moci v ČR dále pobývat na základě bezvízového styku, když zde pobýval již skoro 8 měsíců v kuse. Námitce, že žalobce nevěděl o nelegálnosti svého pobytu, žalovaný nepřisvědčil s tím, že otázku zavinění žalobce není třeba v daném případě zkoumat, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80. Správní orgány přitom ve prospěch žalobce přihlíželi pouze k jeho pobytu v ČR od 30. 1. 2019, což znamená, že žalobce minimálně od 30. 4. 2019 pobýval v ČR neoprávněně. Dle žalovaného nebylo namístě věc překvalifikovat a věst s žalobcem řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce byla řádně posuzována a

nepriměřený zásah nebyl zjištěn, když žalobce má rodinu na Ukrajině, je zdravý, schopný se o sebe postarat a do ČR přijel pouze kvůli práci.

5. Žalovaný dále doplnil, že délka správního vyhoštění byla stanovena přiměřeně, a to v dolní polovině zákonného rozmezí. Žalobce žije v Zakarpatské oblasti na Ukrajině, která se dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje za bezpečnou zemi původu, kromě Krymu a částí Doněcké a Luhanské oblasti. Žalobce tedy žije v bezpečné zemi, kde zanechal i manželku se synem, sám navíc do _____ protokolu _____ uvedl, že mu na Ukrajině nic nehrozí a jeho návratu nic nebrání. Námitku nemožnosti vycestování žalobce ani dostatečně neindividualizoval. Vycestování žalobce je proto možné. Pouhé obecné uvedení správního řádu, jež měla být porušena, není obsahově dostatečně vymezenou námitkou.
6. Žalobce namítal, že subjektivně vůbec nevěděl o nelegálnosti svého pobytu v ČR. Byl přesvědčen, že disponuje polským vízem platným do 12. 6. 2019 a domníval se, že jako držiteli ukrajinského biometrického pasu mu běží legální pobyt 90 dnů po skončení platnosti _____ víza. O skutečnosti, že polské vízum bylo pouze na 180 dnů pobytu žalobce rovněž nevěděl. Proto navrhl překvalifikovat vedené správní řízení o vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem o možnosti vycestovat na Ukrajinu. V jeho vlasti probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, jsou hlášeny přestřelky včetně mrtvých. Z informací OAMP vyplývá, že situace na východě Ukrajiny je napjatá, v Doněcké a Luhanské oblasti se rebelové dopouštějí válečných zločinů včetně mučení a poprav. Po dvou letech konfliktu se tak v rámci celé Ukrajiny vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti. Správní orgán dle názoru žalobce porušil § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, dále § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Dle žalobce nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění a stanovení doby k vycestování.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou a odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, kde byly vypořádány veškeré skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.
8. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
9. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 7. 8. 2019 kontrolován policií na adrese Hořensko 24, Slaná, kde předložil ukrajinský biometrický pas s vyznačeným polským vízem s platností od 15. 7. 2018 do 12. 6. 2019 a délkou pobytu 180 dnů. Dle přechodových razítek žalobce přicestoval do schengenského prostoru dne 22. 7. 2018 přes hraniční přechod Slovenské republiky a vycestoval dne 16. 1. 2019. Následně přicestoval dne 30. 1.

2019 přes hraniční přechod Slovenské republiky a od této doby nevycestoval. Dne 7. 8. 2019 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění. V rámci svého výsledku žalobce zejména uvedl, že přicestoval do Polska dne 22. 7. 2018, kde pobýval asi 3 měsíce a poté odcestoval do ČR, kde pobýval do ledna 2019, kdy odcestoval na Ukrajinu. Dne 30. 1. 2019 se vrátil zpět do ČR, kde pobýval až do kontroly dne 7. 8. 2019 s výjimkou jednoho vycestování v červenci asi na 10 dnů do Polska. Žalobce nevěděl, že je v ČR neoprávněně. Na území ČR nemá rodinné, společenské či obdobné vazby, na Ukrajině žije, má tam manželku a syna, v ČR je pouze kvůli práci. Žalobce rovněž uvedl, že je zdrav, na Ukrajině mu nic nehrozí, jeho vycestování nic nebrání. Dne 10. 9. 2019 vydal správní orgán I. stupně výše označené rozhodnutí o vyhoštění žalobce, které k odvolání žalobce přezkoumal žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

10. Podle přílohy VII nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) se ve vízovém štítku pole „platí pro“ vyplňuje buď slovy „schengenské státy“ v případě udělení jednotného víza pro celý schengenský prostor, nebo označením konkrétního členského státu či států, na jejichž území je v případě udělení víza s omezenou platností pobyt držitele víza omezen.
11. Podle čl. 4 ve spojení s přílohou II nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, jsou státní příslušníci Ukrajiny, kteří jsou držiteli biometrických pasů vydaných Ukrajinou v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO), osvobozeni od vízové povinnosti pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.
12. Podle konsolidovaného znění čl. 21 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. 6. 1985, cizinci, kteří jsou držiteli platného povolení k pobytu vydaného některým členským státem, se mohou na základě tohoto povolení a platného cestovního dokladu volně pohybovat po dobu nejvýše 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů na území ostatních členských států, pokud splňují podmínky vstupu uvedené v čl. 5 odst. 1 písm. a), c) a e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), a pokud nejsou uvedeni na vnitrostátním seznamu osob, jimž má být odepřen vstup na území příslušného členského státu.
13. Podle § 18 písm. a) zákona o pobytu cizinců, cizinec může pobývat na území přechodně bez víza, stanoví-li tak přímo použitelný právní předpis Evropských společenství a není-li v souladu s tímto právním předpisem mezinárodní smlouvou nebo nařízením vlády stanoveno jinak.
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do

informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývali cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, až k tomu není oprávněn.

15. Z vízového štítku vylepeného v cestovním dokladu žalobce je zřejmé, že žalobci bylo uděleno polské dlouhodobé vízum, které je výslovným označením „POLSKA“ omezeno na území Polska. V souladu s uděleným vízem byl žalobce oprávněn k pobytu v Polsku, na další členské státy, včetně ČR, se však vízum nevztahovalo. K pobytu v ČR byl žalobce oprávněn bez víza na základě čl. 4 ve spojení s přílohou II nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806, resp. na základě čl. 21 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. 6. 1985, a to po dobu nejvýše 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.
16. Z výpovědi samotného žalobce vyplynulo, že do ČR naposledy přicestoval dne 30. 1. 2019 a setrval zde až do dne 7. 8. 2019, kdy byl kontrolován policií. Překročení povolené devadesátidenní doby během jakéhokoliv období 180 dnů je dle popsaných časových údajů zcela evidentní. Výpověď žalobce navíc koresponduje přechodovým razítkům vyznačeným v cestovním dokladu žalobce. Správní orgány tak v relevantním rozsahu na základě dostatečných podkladů zjistily skutkový stav, o němž nebyl důvod pochybovat. Subjektivní neznalost právních předpisů žalobce neomlouvá a nemůže vyloučit důsledky neoprávněného pobytu žalobce na území ČR. Přímo z vízového štítku vyznačeného v žalobcově cestovním dokladu je přitom zjevné, pro jaké území vízum platí a na jakou dobu. Žalovaný přitom zcela správně uzavřel, že pro uložení správního vyhoštění není podstatné, zda cizinec jednal zaviněně (srov. např. aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2019, č. j. 5 Azs 187/2019-25; judikatura NSS dostupná na www.nssoud.cz).
17. Pokud jde o námitku, že řízení mělo být překvalifikováno na řízení podle § 50a zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28, uvedl, že: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci,

u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

18. V daném případě žalobce bezpochyby naplnil podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a uložení správního vyhoštění tedy bylo namístě. Nelze přehlédnout, že v době kontroly v srpnu 2019 již neplatilo ani žalobci dříve udělené polské vízum typu D, o zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nelze hovořit, když žalobce má manželku a syna na Ukrajině a do ČR, kde žádné zázemí ani rodinu nemá, přicestoval výhradně za prací. Také argumentace nebezpečím hrozícím žalobci na Ukrajině je nedůvodná. Sám žalobce připouští, že ozbrojené incidenty se odehrávají v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na východě či jihovýchodě země. Žalovaný správně uvedl, že dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje ČR Ukrajinu za bezpečnou zemi původu, právě jen s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů. Žalobce přitom bydlí v Zakarpatské oblasti, tedy v nejzápadnější části Ukrajiny, kde je, jak je obecně známo, situace stabilní a území ovládá centrální vláda. Žalobce tam ostatně zanechal manželku a syna, od nichž odjel za prací do ČR, což o jakémkoli nebezpečí v místě žalobcova bydliště nesvědčí.
19. K obecně uvedeným ustanovením správního řádu, která měl dle žalobce žalovaný porušit, může soud rovněž pouze obecně uvést, že jejich porušení neshledal.
20. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s., a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný na výzvu soudu nevyjádřil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovým postupem a žalobce přes původně vyjádřený nesouhlas změnil své stanovisko a s rozhodnutím věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil.
21. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
22. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho

doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 11. února 2020

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce